

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **J. M.**, bývajúcej v B., zastúpenej advokátskou kanceláriou FUTEJ & Partners, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Radlinského 2, IČO: 35 955 341, za ktorú koná advokát JUDr. Daniel Futej, proti žalovanej **Slovenskej republike**, za ktorú koná **Národná banka Slovenska**, so sídlom v Bratislave, Imricha Karvaša 1, o **náhradu škody**, vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp.zn. 4C/219/2011, o dovolaní žalobkyne proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 30. januára 2015 sp.zn. 5Co/11/2015, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a**.

Žalovanej nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava I (ďalej len „súd prvého stupňa“) uznesením z 31. októbra 2014 č.k. 4C/219/2011-147 uložil žalobkyňi povinnosť zaplatiť súdny poplatok 20 € za odvolanie podané proti prvostupňovému rozsudku z 28. marca 2014. Súdny poplatok vyrubil podľa položky č.7a Sadzobníka súdnych poplatkov v zmysle zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v platnom znení (ďalej len „zákon o súdnych poplatkoch“). Proti tomuto uzneseniu podala odvolanie žalobkyňa.

Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) uznesením z 30. januára 2015 sp.zn. 5Co/11/2015 potvrdil napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa ako vecne správne (§ 219 ods. 1 O.s.p.). Odvolací súd poukázal na viaceré ustanovenia zákona o súdnych poplatkoch (§ 1 ods. 1, § 2 ods. 4, § 5 ods.1 písm. a/, § 6 ods. 1, 2, § 8 a § 18ca) a konštatoval, že súd prvého stupňa správne v súlade so zákon o súdnych poplatkoch uložil žalovanej

povinnosť zaplatiť súdny poplatok za odvolanie (podané v roku 2014) vo výške 20€. Zdôraznil, že pre vznik poplatkovej povinnosti je rozhodujúci okamih podania odvolania (§5ods.1 písm. a/ zákona o súdnych poplatkoch); v danom prípade sa nejednalo o podanie odvolania do 30. septembra 2012. Od 1. októbra 2012 konanie vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom nepožíva vecné oslobodenie od súdnych poplatkov, a preto odvolací súd nepovažoval za opodstatnenú námietku žalobkyne, že sa vecné oslobodenie vzťahuje aj na poplatkový úkon – odvolanie podané v roku 2014.

Proti uvedenému uzneseniu odvolacieho súdu podala dovolanie žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľ“). Prípustnosť dovolania odôvodnila ustanovením § 241 ods.2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 237 písm. f/ O.s.p. (správne § 237 ods.1 písm. f/ O.s.p. – poznámka dovolacieho súdu). Odňatie možnosti konať pred súdom videla „v legitímnom očakávaní“ – teda v tom, že ak sa na jej návrh začalo konanie 30.septembra 2012, ktoré bolo vecne oslobodené od súdnych poplatkov (§ 4 ods. 1 písm. k/ zákona o súdnych poplatkov), tak potom toto súdne konanie už nebude spoplatnené. Vzhľadom na ustanovenie § 18ca a § 4 ods. 1 písm. k/ zákona o súdnych poplatkov zastáva názor, že vecné oslobodenie sa vzťahuje aj na podané odvolanie. Rozhodnutia súdov preto považovala za nesprávne a navrhla ich zmeniť. V tejto súvislosti poukázala na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave z 29. apríla 2014 č.k. 4Co/128/2014 vydané v skutkovo a právne totožnom prípade.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), riadne zastúpená (§ 241 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.), a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému takýto opravný prostriedok nie je prípustný.

Zo spisu vyplýva, že dovolanie bolo doručené súdu prvého stupňa 14. apríla 2015. Prípustnosť tohto mimoriadneho opravného prostriedku treba preto posudzovať podľa ustanovení Občianskeho súdneho poriadku v znení zákona č. 353/2014 Z.z. (účinného od 1. januára 2015), ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony (pozn. dovolacieho súdu: v ďalšom sa Občiansky súdny poriadok uvádza v tomto znení).

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

Žalobkyňa napadla dovolaním potvrdzujúce uznesenie o súdnom poplatku. Uznesenia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú uvedené v § 239 ods. 1 a 2 O.s.p., avšak podľa výslovného znenia § 239 ods. 3 O.s.p. ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o súdnych poplatkoch. Preto je prípustnosť dovolania žalobkyne v zmysle ustanovenia § 239 ods. 3 O.s.p. zákonom výslovne vylúčená.

V zmysle § 237 ods. 1 O.s.p je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (teda aj uzneseniu), ak v konaní došlo k závažným procesným vadám taxatívne vymenovaným v tomto ustanovení (viď písmená a/ až g/ tohto ustanovenia).

Dovolací súd preskúmal prípustnosť dovolania aj z hľadísk uvedených pod písmenami a) až g) ustanovenia § 237 ods.1 O.s.p., pričom nezistil existenciu žiadnej podmienky prípustnosti dovolania uvedenej v tomto zákonnom ustanovení. Nezistil ani podmienku prípustnosti dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f) O.s.p., na ktorú poukazovala dovolateľka.

Dôvodom, zakladajúcim prípustnosť dovolania podľa § 237 ods.1 písm. f/ O.s.p., je nesprávny procesný postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi odňala možnosť pred ním konať a uplatňovať procesné práva, ktoré sú mu priznané za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv a oprávnených záujmov.

Dovolateľka nenamietala procesný postup konajúcich súdov, jej výhrady smerovali výlučne k tomu, ako súdy pristúpili k výkladu ustanovení zákona o súdnych poplatkoch, na základe ktorých rozhodli o poplatkovej povinnosti za podané odvolanie. Z uvedeného je zrejmé, že dovolateľka v dovolaní uplatňuje dovolací dôvod v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p., t.j. že rozhodnutia súdov spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci. V súvislosti s touto námietkou dovolateľky je potrebné uviesť, že nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) je relevantným dovolacím dôvodom (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), avšak (na rozdiel od väd taxatívne vymenovaných v § 237 ods.1 O.s.p.) nezakladá (súčasne) aj prípustnosť dovolania. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový

stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Právne posúdenie vecí súdmi nižších stupňov je Najvyšším súdom Slovenskej republiky považované za relevantný dovolací dôvod, ktorým možno odôvodniť procesne prípustné dovolanie (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), o taký prípad ale v danej veci nešlo, zároveň je ale zhodne zastávaný názor, že nesprávne právne posúdenie vecí súdmi nižších stupňov nezakladá procesnú vadu konania v zmysle § 237 O.s.p., resp. § 237 ods. 1 O.s.p. (viď R 54/2012 a tiež niektoré ďalšie rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1 Cdo 62/2010 z 29. júna 2010, sp.zn. 2 Cdo 97/2010 z 29. novembra 2010, sp.zn. 3 Cdo 53/2011 z 9. júna 2011, sp.zn. 4 Cdo 68/2011 z 24. mája 2011, sp.zn. 5 Cdo 44/2011 z 3. mája 2011, sp.zn. 6 Cdo 41/2011 z 23. júna 2011, sp.zn. 7 Cdo 17/2013 zo 14. augusta 2013, sp.zn. 8 Cdo 12/2015 z 24. februára 2016).

V tejto súvislosti dáva dovolací súd žalobkyni (pochybujúcej o správnosti dovolaním padnutých rozhodnutí) do pozornosti stanovisko občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prijaté 3. decembra 2015 a uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 1/2016 (dostupné na http://www.supcourt.gov.sk/data/files/1198_zbierka_1_2016.pdf) k otázke vzniku poplatkovej povinnosti v odvolacom a dovolacom konaní, ak v čase podania žaloby bolo konanie oslobodené od súdneho poplatku v zmysle § 4 ods. 1 písm. k/ zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov, ktorého právna veta znie: “Ak bolo odvolanie (dovolanie) podané po 30. septembri 2012, vzťahuje sa na poplatkovú povinnosť v odvolacom (dovolacom) konaní právna úprava účinná od 1. októbra 2012, i keď konanie vo veci samej na súde prvého stupňa začalo pred 30. septembrom 2012.”

Vzhľadom na to, že v dovolacom konaní sa nepotvrdila existencia procesných väd konania tvrdených dovolateľkou, nevyšli najavo ani iné vady uvedené v § 237 ods.1 O.s.p. a prípustnosť podaného dovolania je výslovne vylúčená ustanovením § 239 ods. 3 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky odmietol procesne neprípustné dovolanie žalobkyne podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p.

V dovolacom konaní úspešnej žalovanej vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobkyni, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1

O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky jej však žiadne trovy dovolacieho konania nepriznal z dôvodu, že nepodala návrh na ich priznanie.

Toto rozhodnutie prijal senát pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 13. apríla 2016

JUDr. Marián Sluk, PhD., v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Falbová